

nju, nikada je nije zaboravio, nikada nije hteo da voli drugu, ali je on samo čeznuo za njom.“ Ovde je možda zgodno potsetiti da osoba A, koju Konstantin parafrazira, u Ili-ili kaže da je sećanje samo drugo ime za zaboravljanje, te kaže da što se poetičnije sećamo to više zaboravljamo. Pored toga esteta predlaže čitavu strategiju sećanja/zaboravljanja kako bi nadomesti nedostatak prisutnosti. No vratimo se mladiću u *Ponavljanju*.

Dakle, devojka je za mladića predmet sećanja. Njegova poetska ljubav pravi je večnom, čini od nje večni idealitet. Mladić zapravo nju nema. Međutim, on je svestan da je upravo na taj način gubi, i upravo zato on odlazi od nje, ali odlazi i od Konstantina. I samom Konstantinu mladić ne kaže gde se sakrio. Gde se nalazi bezimeni mladić očigledno je jednako nebitno i kao njegovo ime. Upravo zato što je njegovo kretanje kretanje unutrašnjosti, imanencije, kretanje unutar prostora njegove svesti kao prostora večne prošlosti. Sećanje kao što smo već rekli znači pounutrašnjenje. Ono što je u sećanju ne postoji spolja, u vlastitoj sponanosti, već samo u spontanitetu svesti. Ono postoji samo u idealitetu svesti po cenu gubitka vlatite egzistencije. Bilo da je rećanje sazajno, etičko ili poetsko ono zajedničko svakom sećanju jeste transformacija sadašnjosti u unutrašnjost večne prošlosti.

To da je mladić pobegao, kako od devojke tako i od Konstantina, znači bar toliko da se on povukao u područje imanencije ili unutrašnjosti. Upravo ovo stanje mladić opisuje kao bestežinsko – ne zna da li stoji na nogama ili glavi, ali pored toga kaže za sebe, videli smo, i da je nepokretan (čime nas vraća za trenutak na sam početak teksta Ponavljanja koje i govori o sukobu elejaca i heraklita). Dakle, mladić je izgubio svu egzistenciju. Ohrabren primerom Jova koji je takođe sve izgubio bezimeni mladić se nada da će sve ponovo zadobiti. Ovo stanje večne prošlosti mladić misli kao nešto kroz šta mora proći kako bi se probila munja i